

Overweging zaterdag 15 september 2018 Citykerk Het Steiger

Voorganger: Gerda Hendriks

Lezingen: Deuteronomium 4, 1-2. 9-20, Psalm 54 en Marcus 8, 27-9.1

Het boek Deuteronomium is één lange terugblik van Mozes op de woestijnreis van de Israëlieten. Vandaag hoorden we een gedeelte uit het slotdeel van zijn toespraak. De luisteraars zijn al van een nieuwe generatie, die de uittocht niet hebben meegemaakt. Ze kennen die alleen van horen zeggen. Mozes spoort zijn toehoorders aan, hun kinderen te vertellen wat er gebeurde toen de Heer sprak bij de Horeb en de tien woorden bekend maakte. Mozes pleit er hartstochtelijk voor, dat de mensen niet vergeten wie hun God is. En volgens welke spelregels ze hun leven in het land van belofte kunnen vormgeven. Het ontzag voor God moet in de volgende generaties bewaard blijven.

Opvallend in het verhaal is de onzichtbaarheid van God. “U hoorde een stem spreken, maar een gedaante zag u niet; er was alleen die stem”. Het gaat om de wóorden van God. Woorden, bekrachtigd met donder en vuur, en – geschreven op stenen tafels- meegegeven als een opdracht waar het volk niet onderuit kan. Dat het er menselijk en goed aan toegaat in Kanaän, moeten deze woorden bewerkstelligen.

Psalm 54, een smeekgebed, geeft uitdrukking aan de omgang van de dichter met God en hoe hij Hem ervaart. De psalmist is, in de geest van Mozes, vol ontzag. Hij doet uitdrukkelijk een beroep op de naam van God “Ik zal er zijn”; de naam die een belofte inhoudt. In vers 3 wordt aan die naam de kracht toegekend om te bevrijden. De psalmist ervaart vervolgens, dat God hem inderdaad helpt en zijn belagers tot zwijgen brengt. In vers 8 en 9 wordt hiervoor dank gebracht en wordt Gods naam onmiddellijk in verband gebracht met liefde! Zo zingt de psalmist zijn geloof en vertrouwen uit.

De evangelielezing uit Marcus sluit aan bij de oproep uit Deuteronomium om voorzichtig te zijn met onze beeldvorming. Want menig beeld, menig woord, waarin men iets over God of Jezus probeert uit te drukken, kan tekort schieten en inperkend werken. Met alle gevolgen van dien. We hoorden, hoe Petrus probeert zijn eigen beeld over de Messias intact te houden. Jezus’ reactie daarop is opvallend heftig. Petrus krijgt te horen, dat hij er ál te menselijke

opvattingen op na houdt. Het is wel begrijpelijk. Bij ons mensen leeft een diepgewortelde weerzin en weerstand tegen wat het Messiaanse leven vergt: lijden, verwerping en dood. En dat is nu juist wat Jezus vanaf nu in het evangelie van Marcus aan zijn leerlingen gaat onderrichten. Net als hijzelf zullen zijn leerlingen uit ontzag voor de Eeuwige hun kruis op zich moeten nemen en zichzelf verloochenen. Zij moeten hun leven verliezen omwille van Hem en het evangelie. Dat kan men letterlijk nemen, zoals de tijdgenoten van Marcus hebben ervaren. Maar het doelt ook op: onszelf soms beperkingen opleggen en ons opofferingen getroosten. Ter wille van onze trouw aan de Mensenzoon Jezus en aan God.

Dat is waar het vandaag om gaat. Voor welke manier van leven kiezen we? Stemmen wij in met de uitnodiging om gerechtigheid na te streven? Ook al beseffen we, dat het opofferingsgezindheid kan vragen en zelfs lijden met zich mee kan brengen? Durven we op de Godsnaam "Ik zal er zijn" te vertrouwen? Het betekent in concreto, dat wij, in alle bescheidenheid, zorgvuldig en kritisch ons leven moeten proberen vorm te geven. Bevorderen wij in ons doen en laten dat mensen het goed hebben? Dat het er in deze wereld wat menselijker aan toe gaat?

Moge dat zo zijn, amen.